

afftaae en saadan for ham selv maaskee værdiløs Strimmel, og det vilde være et reent Barbari imod den, hvis Marker blive splittede ved en saadan Strimmel, der ligger midt inde i hans Marker, hvis en saadan Enclave ikke af ham skulde kunne erhverves, fordi den, der skulde sælge den, ikke havde mere end mellem 1 eller 2 Tønder Hartkorn. Det er netop den væsentligste Grund til den store Masse af Udskytning, at hjælpe paa en feilagtig Udskiftning, og det er altsaa de Tilfælde, hvorpaa netop den af Udvalget foreslaaede Undtagelse, hvor det til Agerdyrkingens Fremme er ønskeligt, frem for Alt vil komme til Anvendelse. Til disse Tilfælde høre ogsaa de, hvor et ringe Hartkorn har et urimelig stort Areal, som Eieren aldrig kan vente at komme til rigtig at faae opdyrket og som han derfor bør kunde frasælge, selv om hans Gaard er under 2 Tdr. Hartkorn, og Udvalget har, for dog at tage noget Hensyn til den Thinget overgaaede Afstemning, foreslaaet, til Bevillingsbestemmelsen at føie, at den navnlig skal indtræde, hvor det Jordareal, hvorpaa Hartkornet hviler, er uforholdsmæssigt stort. En saadan Tilfoining var unødvendig, thi det følger af sig selv, at dette netop er et af de vigtigere Tilfælde, hvor det „til Jordernes bedre Dyrkning“ er ønskeligt at tilstøbe en saadan videre gaaende Udskiftningsfrihed. Men det er aldeles urimeligt af de mangfoldige Tilfælde, hvorom dette gjælder, aldeles paa Maa og Paa at udtage eet og det langtfra det Vigtigste, og gjøre det til særegen Lovregel. Jeg har allerede tilladt mig at nævne, at Udvalget har gjort sig megen Umage, netop for at indskrænke Bevillingernes Antal, for at faae de vigtigste af disse Tilfælde ordnede i særegne Paragraffer, men man erkjendte, at det aldrig i Verden kunde blive udtømmende og aldrig, hvad der er Hovedsagen, faae en saadan klar og bestemt Form, at det kunde blive hjemlet uden videre som Ret, med mindre man vilde tage saadanne aldeles vilkaarlige Ting, som disse to Gange 100 Tdr. Land, og disse opdyrkede 20 Tdr. Land. Jeg haaber altsaa, at Thinget vil henvise dette Punkt derhen, hvor det hører hen, nemlig til Bevillingsparagraffen, og at det ikke vil

optage Noget i en udtrykkelig Bestemmelse, som kun vil passe paa ganske enkelte Tilfælde og udelukke mangfoldige ikke blot ligesaa berettigede, men langt mere berettigede. Til § 22 have 15 ærede Medlemmer foreslaaet, at den Bestemmelse, at herefter enhver Parcel skal være ansvarlig for sine Skatter og Afgifter, ogsaa skal gjælde paa allerede frasolgte Parceller. Jeg troer paa ingen Maade, at det kan optages i en Udskiftningslov. Jeg skal benytte denne Leilighed til at udtale som min Overbeviisning, som jeg haaber, at den ærede Indenrigsminister paa ingen Maade vil modsigge, at hvis der i et Amt i Danmark bestaaer Stats- og Amtskjørler, saa ere de ulovlige siden Forordningen af 1841, og hvis der bestaaer Kjørler efter en Forskel i Hartkornet, saa ere de ogsaa ulovlige siden Loven om Hartkornets Egalisation. Jeg drifter mig imidlertid ikke til at sige, at ikke i enkelte Tilfælde Flængsarbejde kunde anses for passende, og hvor altsaa en Hovedparcel efter privat Contract kunde komme til at gjøre Arbejde for en frasolgt Biparcel; derimod kan der være visse andre Tilfælde, hvor Hovedparcellen svarer den hele fulde Afgift, navnlig til Kommunen; men det gaaer naturligtvis ikke an i en Udskiftningslov at sige, at det herefter ikke skal hvile paa Hovedparcellen. Det er ved Lovgivningen sagt, at Egter kun skulde udredes af Hovedparcellen i det Omfang, som dens eget Hartkorn har, den kan altsaa ikke fordrø Erstatning for de Egter, den ikke gjør; det er allerede sagt, at Biparcellen skal være fri, naar den ikke har 1 Td. Hartkorn, og, naar den ikke har 1 Td. Hartkorn, er den fri for denne Byrde, og ingen privat Contract kan paabyde den, saa at Alt, hvad der i Praxis finder Sted derimod, er ulovligt. Det er derimod ligefrem, at naar en Hovedparcel har forbeholdt sig ene at svare visse Afgifter og derved friholde de fraskilte Parceller mod til den at svare et Bederlag derfor, kan det ikke forandres ved en Lov, men er en privat Contract, og allermindst kan det oingjøres ved en Udskiftningslov. Det hører netop til Communalloven. Ved Bevillingsparagraffen er allerede optaget, at der med Hensyn til Sammenlægning skal være en lignende Bevilling som